

Informatiu de l'Alt i Baix Penedès

Germanor, 3 - Tel. 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

E-correu: noticiari@lafura.cat
agenda@lafura.cat
exposicions@lafura.cat
bustia@lafura.cat
lafura@lafura.cat
llavordelletes@lafura.cat

Exemplar gratuït

Edita: Penedès Edicions S.L. - NIF B58101536

Editor Delegat: Alfons Udina

Consell Editorial:

Guillem Bel, Marga Carceller, Francesc Murgadas,
Joan Rovira, Núria Udina, Alfons Udina i Jordi Valls

Consell de Redacció:

Guillem Bel, Marga Carceller, Meritxell Vila, Fina
Martínez, Jaume Plans, Núria Udina i Alfons Udina

Seccions:

Roser Ferrer (Dossier); Jaume Plans i Meritxell
Vila (Noticiari i Esports); Fina Martínez i Núria
Udina (Agenda); Anna Balaguer, Eva Berengueras,
Teresa Escofet i Helena Ribas (Cinema, televisió,
exposicions, urgències)

Col·laboradors:

Ramon Arnabat, Pilarín Bayés, Frederic Cuscó, Jordi
Cuyàs i Antoni Ribas

Serveis:

Guillem Bel i Helena Ribas (Disseny); Anna
Balaguer i Teresa Escofet (Correcció); Arnau Udina
(Informàtica); Salvador Cantí, Santiago Mata,
José Suárez i Jaume Várias (Distribució); Carmen
Serrano (Manteniment)

Administració:

Natàlia Garcia (El lector anuncia); Joan Marimon,
Pere Domènech, Emili Luque i Miguel Àngel
González-Nuevo (Gestió comercial); Lúcia Recasens
(Comptabilitat)

Publicitat:

NEXOS INICIATIVES I SERVEIS, S.A.
Carrer Germanor, 3 - Apartat de Correus 244
Telèfon 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
E-correu: publicitat@agencianexos.com

Fotocomposició i muntatge:

PEDICSA (Penedès Edicions, S.L.)
Telèfon 93 890 24 55

Impressió:

Indugraf Offset, S.A. - Telèfon 977 29 64 77

Dipòsit legal: B-16.850-82

Mitjana de difusió controlada per

27.477 exemplars setmanals

segons acta de control del 28/02/2008 per al període
gener-desembre 2007.

72.000 lectors

Audiència mesurada pel

**BARÒMETRE DE LA COMUNICACIÓ
I LA CULTURA** (Onada: juny 2008)

**Distribució gratuïta als 203 forns de pa dels 41
municipis de l'Alt i el Baix Penedès:** Albinyana, l'Arboç,
Avinyonet del Penedès, Banyeres del Penedès, Bellvei,
la Bisbal del Penedès, Bonastre, les Cabanyes, Calafell,
Castellat i la Gornal, Castellví de la Marca, Cunit, Font-
rubi, Gelida, la Granada, la Joncosa del Montmell, Llorenç
del Penedès, Masllorenç, Mediona, Olerdola, Olesa de
Bonesvalls, Pacs, el Pla del Penedès, Pontons, Puigdàlber,
Santa Fe del Penedès, Santa Margarida i els Monjos, Santa
Oliva, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Jaume dels Domenys,
Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí Sarroca, Sant Pere de
Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona, Sant Sadurn d'Anoia,
Subirats, Torrelavit, Torrelles de Foix, el Vendrell, Vilafranca
del Penedès i Vilobí del Penedès.

**I a Cabrera d'Anoia, Capellades, els Hostalets de Pierola,
la Llacuna, Masquefa, Piera, la Torre de Claramunt i Vallbona
d'Anoia, de la comarca d'Anoia.**

**I a Canyelles, Cubelles, Olivella i Sant Pere de Ribes, de
la comarca del Garraf.**

Membre de:

 acpg associació catalana
de la premsa gratuïta

I tu, més!

Com els nens petits, els nostres responsables polítics –però no només ells, no ens enganyem– estan embolicats en una picabaralla de col·legi en la qual hom té la sensació que l'únic que importa és que el contrincant, sigui del color que sigui, resulti més culpable, més mentider, més barroer o fins i tot més baixet que qui llença l'acusació. Probablement com a resultat de tants anys de derrotes esportives que esdevenien victòries balsàmiques si anaven acompanyades de la derrota del contrincant. Evidentment, si l'únic que es mira és la diferència amb ell, es pot arribar a acceptar un retrocés en qualsevol camp sempre que el seu sigui major, cosa que farà augmentar la diferència. Costa d'entendre perquè els sectors anticatalans de l'estat espanyol no mostren una cara una mica més riallera. Potser és perquè no miren les xifres de la inflació per constatar que, a Catalunya, sempre hi sol haver alguna dècima que ens allunya d'ells. Clar que, radicals com són, amb això no en tenen prou. És el que separaria actualment un demòcrata d'un totalitari. El primer es conforma amb la derrota, el segon vol l'extinció.

Ara que tots els partits polítics catalans ja han acceptat que això del finançament serà qualsevol cosa menys els duros a quatre pessetes que repartia Santiago Rusiñol i que el que ens donaran seran, com a molt, pagarés de dubtosa fiabilitat, la cosa està en demostrar que el rival ha claudicat més que tu. Que tu has estat el darrer en baixar els estandards davant l'enemic. I que si acceptes el pagament fraccionat o la rebaixa és perquè els altres poc menys que t'hi han obligat en nom d'una unitat que Catalunya necessita. Quan probablement el que tots plegats necessàriem és que ens expliquessin les xifres de debò i la magnitud de la tragèdia que obliga a fer córrer un ullet la sivella del cinturó. No cal que ens ofeguim amb un allau de xifres que inclogui les despeses en segells del negociat de permisos de pesca esportiva. En tindríem prou amb les grans xifres. Amb les proporcions. I entenem que això només suposaria torpedinar la negociació si aquesta tingués racons foscos. Acords compensatoris vergonyants o abusos imposats per la força dels vots o del poder.

Una família ben avinguda funciona en base a la confiança. Les faves que entren al calaix cada mes estan més que comptades. D'aquestes, la mare en retira les que creu necessàries per atendre les despeses comunes d'aigua, llum, menjar i altres serveis que són compartits per tota la família. Faves que ningú amb dos dits de front discuteix. I després, les faves que queden es reparteixen més o menys proporcionalment perquè tothom les gastí com vulgui. O si més no, es reparteixen justificadament. Si un dels fills està estudiant i necessita diners per al tren, sembla que aquests no han de suposar-li pèrdua de capacitat econòmica individual. Igual que si un altre treballa i en guanya, no tots els ha de poder gastar com li vingui de gust. Això és el que hom anomenaria –si més no nosaltres– solidaritat. Però clar, si la mare comença amagant als fills allò que els treballadors de la casa ingressen i, a més, es nega a donar explicacions sobre el que dona a cadascú, difícilment, si arriben les vaques magres, obtindrà el consens familiar per la nova situació. Si aquell vell aforisme de “com més amics més clars” segueix vigent, el corol·lari és evident. Madrid no és amic de la família catalana. I els germans grans semblen preferir aquella amistat a la nostra. Encara que entre ells es retreguin que: “I tu, més”.